

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Caput I. In quo asseritur Regia potestas esse Iuris Divini, fitque retorsio argumentorum ex sacris Litteris à parte adversa productorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

thoritas, quomodo id facere licebit iustificissimo Galliarum Regi?

19. Ad quam proinde interrogationem meam, indubie respondebit Gallicanus Clerus, hoc iustissime fieri à Christianissimo suo Rege ex sequenti fundamento. Nempe Regem non extendere se super Principum auctoritate Politicā formaliter spectatā, quatenus est Iuris Divini, sed super materialis eius exercitio, extra huius Iuris Divini sphaeram exorbitante, dum scilicet ex supremā suā potestatis iudicio, secundum Iuris & Iustitiæ rationem fert in primis, ac deinde contra reluctantes exequitur sententiam, de tali Principatu seu Dominio iustissime sibi vendicando. In quo adeo rerum statu, consequens est, ut, quando Rex Dominium Principatus, unā cum subditis sibi vendicat, hi cententur soluti sacramento fidelitatis, quo alteri Principi erant obstricti, atque tunc iste *indirectè* quidem deponitur, non rament *formali*, sed *materiali* duntaxat depositione.

20. Explicatur hoc assertum. Etenim *formalis depositio* est Iuris legitimi per superiorem auctoritatem facta à principatu abdicatio. Quomodo autem Galliarum Rex prætere potest auctoritatem superioritatis super altero supremo Principe, si huius dignitas ita subsistat ex Iure Divino, ut nulla sit in humanis auctoritas, cui talis Princeps subiciatur, & per quem etiam *indirectè* deponi valeat? En igitur Clerum Gallicanum ex Christianissimi sui Regis exemplo compelli ad fatendum, aliam adhuc inesse viam, per quam supremus Princeps possit destitui jure sui Principatus. Edisserat igitur Clerus ille, quænam sit ista via, atque hanc mire licebit Ecclesiasticæ quoque auctoritati supremæ. An fortè ex eo, quod talis Princeps se opponat iustis Christianissimi Regis armis, contrahitur aliquod delictum, super quo extendat se Regis ejusdem iudicium? Quidni ergo id ipsum dicere fas sit pro Ecclesiæ auctoritate erga Reges, potestate suā Politicā abutentes, ad Ecclesiæ, fideique Orthodoxæ in suis subditis subversionem, ita ut pro illo fatem casu, ex causā talis contra Ecclesiā delicti, fas sit procedere ad Principis alicujus supremi depositionem? Sed dum Princeps, adversus quem Christianissimus Rex bellum movet, pro se habet fundamenta Iuris æque probabilis, unā cum possessione legitimā Principatus, quid ex Principatus sibi competentis defensione, facinoris intervenire potest, supra quod Galliarum Regis suprema majestas jus habeat, alterum supremum Principem acrius infestandi, & suo Principatu exspoliandi? Quæcumque ergo Clerus Gallicanus hæc super re amplectetur viam, hæc æque patebit pro Ecclesiā adversus Principes, Fidei Orthodoxæ, ac Ecclesiæ infensos hostes. Fas igitur ètō mihi, ominari, quid Clerus Gallicanus tandem respondeat: nempe in dicto casu Christianissimum Regem legitime uti jure defensionis naturalis adversus illum, qui ex fundamentis tam *Iuris*, quam *Facti*, publico iudicio inventus est Coronæ suæ Regiæ Iurium usurpator, & ex probabili equidem Iuris prin-

cipio, Coronæ tamen suæ Regiæ prætenfionibus præjudicare haud potente, bonæ fidei possessor. Quia proinde ista Iurium ad Coronam Regiam spectantium, defensio subsistere haud potest sine eorundem armatā vindicatione, atque adeo alterius Principis supremi (jura ejusmodi ex probabili, Coronæ tamen Regiæ haud præjudicante; Iuris principio possidentis) ejectione, ideo talis Princeps tunc non equidem *formaliter*, sed *materialiter indirectè*, iusto titulo non tam deponitur, quam *vi vim repellente* deicitur de suo Principatu. Quid ergo? An non simile quid dicere licet de Ecclesiā, dum nempe Rex non tantum ex delicto hæreseos, est obnoxius reatui per sanctæ Ecclesiæ iudicium vindicando; ex quo fortassis præciso respectu, Clerus Gallicanus putabit, vindictam in modum pœnæ indicendam, debere esse in materiā Ecclesiæ subiectā, in materiā nempe spiritali, non in privatione Regni temporarii: sed dum insuper supremus quispiam Princeps in hæresin prolapsus, progreditur ad infestandam Ecclesiā, & subditos suos à fide Orthodoxā *violenter*, seu *aliis injustè* abalienandos, an non fas erit Ecclesiasticæ supremæ auctoritati, tunc uti gladio spiritali, non ad præcisam vindictam, sed ad naturalem Ecclesiæ sanctæ, ejusque Iurium defensionem, cui tunc non solum commensuratus & conducibilis, sed etiam necessarius erit talis procedendi modus, ut Princeps huiusmodi non tam *formaliter* etiam *indirectè* deponatur, quam *solum materialiter*, utpote non in *vi præcisæ Iustitiæ vindicativæ*, sed in *vi naturalis defensionis*, deiciatur à suo Principatu, subditi que adeo solvantur suæ fidelitatis erga ipsum sacramento? Hoc proinde est, quod omniōr, responsurum Clerum Gallicanum, attentis ipsorum fundamentis Iuri Divino seu scripto, seu tradito consonis, & antecesser discussis.

24. Ex quibus universis elucet, totam præsentis Articuli summam reduci ad duas assertiones, quarum *prima* est, quod Regiæ potestas *in se formaliter & signatè* spectata, sit Iuris Divini, ut sic minimè subiecta Pontificiæ auctoritati. *Altera* assertio est, quod Regiæ potestatis ad certum Christianitatis caractere insignitum subiectum applicabilitas, unā cum publicis ejusdem functionibus, superinduat quandam moralitatem, quæ supernaturalis elevationis lineam respiciat, subordinatam adeo, ac subiectam clavibus Regni cælorum, Petro, ejusque successoribus per Christum commissis.

Singulas hæc assertiones duobus sigillatim capitibus expendemus, quibus alia quatuor capita subjungentur, ad confutandam præallegati Authoris Du Pin Dissertationem *septimam*.

Caput I.

In quo asseritur Regiæ potestas esse Iuris Divini, sitque retorsio argumentorum ex sacris Litteris à parte adversa productorum.

S. I.

1. Circa primam igitur superius positam assertionem, haud discordo à Clero Gallicano: in vi enim luminis naturalis, quod in statu puræ etiam naturæ, esset insitum humano intellectui, cognoscitur necessitas regiminis Politici, ad homines in unam societatem civilem coadunatos, benè ordinandos, non ad privatam duntaxat virtutum Moralium honestatem, sed ad communis quoque Boni, vitæ politicæ Finis, prosecutionem. Et hinc in statu etiam puræ naturæ subsisteret illud Apostolicum dictum: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit: non est enim potestas nisi à Deo, quæ autem sunt à Deo, ordinata sunt: itaque qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit.* In vi cujus proinde ordinationis Divinæ, Christus iussit reddere Cæsari, quæ Cæsaris sunt. At quia ipsissima hæc ex Dei ordinatione consistens potestas Politicæ, mensuranda est ex sphaera luminis naturalis, publicum Politicæ statûs regimen inter homines exigentis, quò in unam civilem communitatem coordinati, ad hujus Bonum Commune legibus & statutis, nec non pœnarum comminationibus, ac prætorum pollicitationibus dirigi valerent; quæstio hinc oritur; *An sicuti lumen naturale in homine jam subsistit sub elevationis supernaturalis sublimiori perfectione, regiminis Politici ratio perinde subternatur supernaturali Fidei infuse lumini, atque virtutibus eidem proportionatis, ac virtutes Morales naturales luminis naturali commensuratur & subordinantur altiori Fidei Divinæ, virtutumque supernaturalium directioni?* Ipsemet Clerus Gallicanus in suæ Declarationis primo articulo Christi Domini doctrinæ conformiter profiteretur, quòd Christi regnum subsistat in hoc mundo, & tamen non sit de hoc mundo: atque hoc ipsum regnum haud obscure concedit Christi Vicarijs, Beato Petro, ejusque successoribus. Et ideo, quæ in vi hujus, Vicarium Christi characterem præferentis potestatis ordinantur, ita Dei sunt ordinationes, ut juxta ipsius etiam Cleri Gallicani sensum, obedientia eisdem debita, Deo reddatur. Merito igitur statuere, oportet, inter homines non in puræ naturæ, sed elevationis supernaturalis statu positos, duplicem potestatem à Deo constitutam, Regiam scilicet seu Politicam, & Ecclesiasticam Christi vicariam. Quæ utraque potestas, cum sit laris Divini, in se ipsa nequit ullius hominis ordinationi esse subiecta.

2. Tamen verò cujuscumque Politicæ æque, ac Ecclesiasticæ ordinationis principium, sit latus Divinum, seu potestas à Deo immediatè constituta, utraque tamen ordinatio hujusmodi, ex hominis alterutra illarum potestatum prærogativâ præminentis, iudicio & arbitrio permanens, in se formaliter ac immediatè spectata, est actus humanus. De cujusmodi adeò actu, Politici licet regiminis sphaera circumscripto, quæstio est; *An perinde ac ejusdem subjectum Christianitatis characterem insignitum, subordinetur potestati Ecclesiasticæ Summi in terris Christi Vicarij Romani Pontificis?*

S. II.

3. Primum igitur Regi Christiano indecorum esset, negare, Regiam potestatem ex Chri-

stianitatis characterem, nihil de altiori perfectionis supernaturalis gradu participare, perinde ac si in eo collocaretur loco, quo esset in statu puræ naturæ, ac etiamnum reperitur in Regibus Ethnicis. Totius autem lineæ supernaturalis fundamentum est lumen fidei, cui superstruitur supernaturale prudentiæ sublimioris lumen. Quis ergo neget, sicuti lumen naturale indita habet virtutum semina, quibus non privatæ duntaxat honestatis, sed Politici etiam publicum Bonum respicientis Boni sit moderatio, sic supernaturale in fide Divinâ radicatum lumen objectivum est ordinis supernaturalis, non in singulari duntaxat, cujusque honestatem moralem in Regno Cælorum ordinabilem spectantis: sed, quia ex ipso Fidei lumine profitemur unam visibilem Ecclesiam, sub Christi Vicario coadunatam in aliquod publicum, & mysticum, & sub altiori ratione quasi Politicum Regnum, ipso Ecclesiæ nomine à Patribus Orthodoxis insignitum, oportet, in vi hujus supernaturalis luminis agnoscere cunctarum potestatum etiam naturalium, seu physicarum, seu politicarum, quæ moralis Regnum Cælorum ordinabilitatis capacium, coordinationem ad Regnum Cælorum, non privatim solummodo à fidelibus particulariter participandum in cælis, sed quæ in terris ex hierarchico sanctæ Ecclesiæ regimine consistens, cunctos complectitur fideles, seu domesticos Dei, & civis Sanctorum. De quâ proinde moralis etiam publicæ, & quasi politicæ in Regno Cælorum ordinabilitate communicat etiam Regia potestas, non equidem secundum suam præcisè naturam spectata, sed quæ sublimata ex characteris Christiani elevatione, in vi cujus Rex est constitutus vicariæ Christi autoritatis instrumentum, ad publicum Ecclesiæ sanctæ Bonum, in suo præcipuè Regno, æternæque salutis in suis characterem Christiano æque insignitis subditis commodum, pro viribus promovendum. Quidni ergo Regia potestas ex characterem Christianitatis, participans de activa in Regno cælorum in terris Ecclesiæ nomine insignitum subditorum coordinativâ autoritate, in suâ etiam personâ, quæ publicæ & Regiæ, communice de passivâ in Regno cælorum ordinabilitate per eum dirigendâ, cui Regni cælorum claves sunt à Christo commissæ?

Hinc pro secundo dicere fas est, Regnum quoque Politicum characterem Christianitatis condecoratum, participare de Regno Christi, quod asseritur non esse de hoc mundo. Hoc namque Christi in terris Regnum, obtinet normam publici etiam regiminis, fidelium sub uno Pastore Oecumenico in unitatem Fidei coadunatorum, sicque unam Rempubicam Christianam constituentium, in salutem æternam ordinantis. Num verò hujus ad Regnum cælorum atque salutem æternam ordinis tum privati, tum publici capacia negaveris Regiæ potestatis in Christiano Principe residentis exercitia, & actus Morales etiam publicos?

Quare pro tertio nefas est, duas supremas in terris gubernandi Ecclesiasticam & Politicam potestates ita statuere, ac si essent proflus disparatæ, nullam habentes inter se subordinatio-

nationem; ed quod utraque sit immediatè à Deo. Numquid enim lumen naturale cum suis homini naturaliter inditis *Moralibus* principijs, est immediatè à Deo? Num verò propter à si lumen naturale non tam in suis principijs, quàm in horum contra Fidei supernaturalis dictamen applicatione deprehendatur aberrare, Fidei lumini, ejusque directioni, imò & correctioni subjacere debet? Sic profectò, dum ubi homo est elevatus ad statum supernaturalem, nulla jam dari potest iniquitas, seu falsitas cum fidei supernaturali lumine, ejusque *Moralibus* principijs pugnans, quin ipsi etiam naturæ lumini, & cum hoc commensurate naturali æquitati repugnet, nefasne erit potestati Ecclesiasticæ, super iniquitate hujusmodi se reflectendo, quod eam corrigat, & ad supernaturalem luminis *Moralia* principia, atque horum dictamina, suâ Divinitus sibi concessâ authoritate reducat? Sic enim multimodè olim fuisse practicum, constat varijs argumentis sibi deductis. Quantumvis ergo utraque illa potestas habeat respectu Dei parem immediationem, quoad sui nihilominus usum, vel etiam ad certum seu objectum, seu subjectum applicationem, evincitur potestas *Politica* in certis casibus indiretè subordinata & subiecta potestati Ecclesiasticæ.

Quæ proinde subordinatio pro quarto continetur ipsismet etiam verbis Apostolicis, ex parte adversâ ad suum intentum supra allegatis, quibus cavetur 13. ad Roman. capite, ut omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit. Quantumvis enim Angelici spiritus sint æquè immediatè à Deo, eum tamen inter se tenent ordinem, ut unus sit altero sublimior; unde fit consequens, quod inferior in sui intellectus usu subordinetur superioris illustrationi ac moderationi: sic proinde utriusque illius potestatis respectu Dei par immediatio non impedit, quò minus potestas *Politica* quoad sui usum sit subordinata potestati Ecclesiasticæ. Quam subordinationem haud obscure insinuavit Christus Dominus *Matthæi* 22. præcipiens, ita reddenda esse Cæsari, quæ Cæsaris sunt, servando ejus imperia & mandata *Politica*, ut in his major haberetur ratio eorum, quæ Dei sunt, potestatis scilicet Ecclesiasticæ, ad ea, quæ Dei sunt, fidei lumini, ejusque *Moralibus* principijs conformiter curanda, unice intentæ jussiones præferendo.

Verùm pro quinto, posito etiam, sed minimè concessio illo principio, quo *Politica* potestas negatur subordinari potestati Ecclesiasticæ, asseriturque, ad istam prorsus disparatè se habere: ne tunc quidem obtineretur adversæ partis intentio, ac si potestas Ecclesiastica non possit super potestatem *Politica* cum manifesto sanctæ Ecclesiæ, fideliumque detrimento vel malè collocatam, vel perversè impensam protendi.

Numquid enim, si Rex quispiam æquè supremus, Gallicæ Coronæ Jura Regia invadat, Rex Christianissimus julto adversus ipsum indicto bello, victor evadens, non suæ Majestatis duntaxat Jura vindicat, sed Regni sui aggressorem suis quoque Regijs erga urbes æquo prælio occupatas, juribus spoliandum ac-

cernit? Quidni ergo pro eo casu, quo Rex terrenus invadit jura Majestatis Pontificiæ, Ecclesiæque sanctæ Bonum Publicum perturbat, & legitime admonitus; contumaci nequitia pessumdare contendit, jus erit Summo Pontifici, authoritatem suam eousque protendere adversus talem Ecclesiæ sanctæ hostem publicum, quousque Christianissimus Gallicæ Rex præterdit, supremæ Majestatis suæ potestatem prævalere, ad suæ Coronæ Regiæ jurium aggressorem, æquè licet supremum Principem, suis juribus exuendum?

Pro sexto quispiam fortassis hoc argumentum retorquere nitetur, sciscitando, si jus naturæ cuique supremo Regi talem concedat judicialiter & milititer procedendi authoritatem contra quemcunque, supremum licet Principem Coronæ suæ Regiæ invasorem iniquum; an igitur Rex illâ suâ supremâ authoritate æquè uti posset adversus Summum Pontificem; Jurium suorum Regiorum fortè perturbatorem? Verùm præterquam successio in Patru sit Juris Divini, adversus quod nulla humana potestas quidquam facere potest; successio autem in Corona Regia sit dependens ex constitutionibus humanis, quoad moralitatem, quæ in Regnum cælorum, adeoque Ecclesiæ sanctæ Publicum Bonum ordinabilem, Pontificiæ authoritati universim ac indefinitè subiectis: altera adhuc ex ipsissimo hoc principio responsio in promptu est; quòd, sicut lumen naturale cum totâ Moralitatis sibi proportionatæ sphæræ est elevatum ad statum supernaturalem, sic Regia suprema Majestas quoad omnimodam lumini naturali commenturatæ sphæram, sit in vi supernaturalis totam Moralitatis naturalis lineam completentis elevationis, jam subordinata supremæ Ecclesiasticæ potestati. Quemadmodum igitur cum hac ad statum supernaturalem universæ moralitatis naturalis elevatione haud subsistit, quòd lumen naturale possit sibi arrogare officium quasi Iudicis super fidei lumine supernaturali, sed potius oportet econtra, ut lumen naturale se captiver in Fidei obsequium: sic neque *Politica* Regia Majestas, naturalis luminis sphærâ circumscripta, superextendere se unquam potest super Ecclesiasticam potestatem, præcipue supremam, altiori Fidei lumini superstructam: nec adeò Rex, seu Imperator sibi arrogare unquam potest vel judicium, vel bellum adversus Summum Pontificem, ex vicariâ Christi authoritate, supremæque adeò Ecclesiasticæ potestate procedentem, ad Regis Pontificiæ Majestatis hostis, depositionem.

Hinc principia illa ex lumine tum naturali, tum Fidei supernaturali petita inter se combinando, pro septimo sequens efformari potest argumentum Theologicum. Nempe luminis naturalis certum & indubitatum est Morale principium, quòd supremæ Majestati jus sit, se ipsam, & jura sua propria eousque vindicare, ut sub prævio injustæ aggressionis judicio etiam publico, possit injustum suæ Majestatis aggressorem, Regem æquè licet supremum, armis suis subigere, cumque sic devictum, ex parte saltem, vel si causæ æquitatis, seu

pag. 6.
4. n. 27.
6. pag.
8. n. 40.
6. pag.

pag. 8.
4. n. 19.

36

ex pag.
6. n. 37

19

pag. 10.
n. 44

seu necessitas exigat, ex toto deturbare Regno suo, exuereque Regiâ suâ supremâ auctoritate. At Fidei lumine certum est hoc alterum principium, quod vicaria in Ecclesia Christi potestas, saltem unâ cum Concilio Oecumenico (de quo *infra* ex instituto agetur, hoc puncto interea reservato in suspensio) sit suprema quædam auctoritas à Christo Domino instituta, obtinens summæ intrâ Ecclesiam Majestatis jura, nulli alteri in terris subiecta & subordinata, sed soli Christi judiciariæ potestati subdita. Hisce igitur duobus prorsus certis, altero *naturalis luminis*, altero *Fidei principijs præsuppositis*, quæ inde per legitimam consequentiam Theologicam inferenda erit conclusio, nisi quoddam Oecumenicâ suprema Ecclesiæ potestas, quæ ac Regia suprema Principis auctoritas possit quemcunque etiam Regem, sanctæ Ecclesiæ, ejusque supremæ Majestatis aggressorem, tum judiciariâ potestate, tum spiritalis armaturæ potentiâ suâ persequi usque ad ipsius exaurationem.

II. Concludendo igitur ex ipsomet Christi Domini pronuntio, & per Clerum Gallicanum ad intentum suum producto principio, quod *Ioannis 18.* exaratum habetur, pro *ostentivo* ita licet argumentari. Num Catholico Theologo digna vox esset, asseverare, quod ulla ex humano arbitrio sit dependens *Moralitas*, cui non superstruatur ordo ad salutem æternam, in tantum, ut quævis deordinatio à luminis *naturalis morali honestate*, ex statu *supernaturalis elevationis*, inseparabiliter importet *deficientiam à supernaturali quoque moralitate*, ejusque *specificativo Fine æternæ salutis*? Num Ecclesiæ porro regimen dicere fas est, consistere in præcisa privatorum, & conjunctis Christiani propriorum actuum ad salutem æternam ordinatione, non verò obtinere normam publici quoque regiminis fidelium, sub uno Capite & Pastore Oecumenico in unitate Fidei coadunatorum, sicque unam Republicam Christianam constituentium, moderantis, atque universale sacræ Religionis Bonum sub publico etiam Dei cultu, *authoritative* ordinantis ad æternæ salutis Finem Ultimum? Num verò ab hoc publico sanctæ Ecclesiæ regimine sub fidei unitate omnimodam honestatem *supernaturalem*, cum æternæ salutis Fine Ultimo, ac publico Religionis cultu *Mysterioso* proportionabilem convenienter ordinante ac dirigente, excludere fas est, qualecunque Principis *læcularis, maxime Christiani* Regnum Politicum? Num autem hujus ad æternam salutem ordinis tum privati, tum publici, *espacia negaveris* Regiæ potestatis in Christiano Principe residentis exercitia, & actus *Morales* etiam publicos? Quandoquidem ergo Regni Christi, nempe Ecclesiæ, spherâ sit quorumcunque Christianorum, *Moraliumque* in his actuum, in salutem æternam, publicamque Dei cultum, commoneque Ecclesiæ sanctæ Bonum ordinabilitas, sub hac autem spherâ contineantur etiam Regna, Regiæ potestates, nec non quicunque Christianorum, ipsorum adeo Regum, actus *Morales*, in salutem æternam, publicaque Religionis Bonum ordinabiles, consequens est,

secundum hanc ordinabilitatem, Regno Christi, nempe sanctæ Ecclesiæ, ejusque Oecumenicæ potestati subesse quoque Regna, Regumque actus *morales*, circa temporalium etiam rerum dispositionem versantes, secundum dictam ordinabilitatem spectatos, atque ad hanc, ceu *specificativum* Ecclesiasticæ potestatis objectum *Formale*, se habentes tanquam objectum *Materiale*.

Exinde denique pro nono hunc in modum reasumere licet partis *adversæ* primum ex *Roman. 13.* capite desumptum principium, quod jubetur, ut *omnis anima potestatibus sublimioribus sit subdita*, quippe cum non sit potestas, nisi à Deo, quæ autem sunt à Deo, ordinata sunt: itaque qui potestati resistit, Deo resistit. Ex prætatis nempe principijs evincitur, potestatem Pontificiam super omnes Christianos protensam, ita esse à Deo, ut eidem, totam *Moralitatis* lineam complectenti, subordinata sit Christiani Regis *Politica* quoque potestas quoad actuum suorum etiam publicorum, Regiæque dignitatis ad hoc subiectum applicabilitatis *moralitatem* spectata. Si ergo Rex potestati Pontificiæ resistat, an non Dei ordinationi eatenus resistit, ut Deo resistere ex illo Apostolico pronuntio convincatur? Quod si proinde Rex, quantumvis in linea *Politici* regiminis supremus, attamen in linea Regni Christi subordinatus supremo Ecclesiæ sanctæ Pastori Oecumenico, molitur aliquid adversus Publicum Ecclesiæ Bonum, ac regimen, suæ Regiæ potestatis actibus non tantum descendendo à spherâ supernaturalitatis in sanctæ Religionis etiam publicæ, sed istud Ecclesiæ sanctæ publicum Bonum evertere conando, atque per schisma, seu perversa, adversus Oecumenicum sanctæ Ecclesiæ Pastorem, ejusque regimen conamina, turbando pacem & tranquillitatem, unitatemque Fidei, ac Religionis etiam publicæ, an non ex tunc speciali etiam publici Ecclesiæ sanctæ Boni protervè violati titulo, incipit esse subiectus Ecclesiasticæ potestatis judicio, ejusque auctoritati judiciariæ?

Ex quibus universis jam patet, quos Clerus Gallicanus pro suo intento producebat sacros textus, juxta certa Fidei principia ritè expositos, prævalide retorqueri ad Pontificiæ potestatis supra Reges extensionem, deinceps *directè & positivè* comprobendam ex sacræ Scripturæ Divinis Oraculis.

CAPÛT II.

In quo *secunda* assertionis fit demonstratio.

Hujus assertionis summa est, quod Regiæ potestatis ad certum Christianitatis characterem insignitum subiectum applicabilitas, unâ cum publicis ejusdem functionibus, superinduat quandam *Moralitatem*, quæ supernaturalis elevationis lineam respiciat, subordinatam adeo, ac subiectam clavibus Regni cælorum, Petro, ejusque successoribus per Christum commissis.